

**Maskvos ir Visos Rusiės Patriarcho KIRILO
KALĖDINIS LAIŠKAS
vyskupams, kunigams, diakonams, vienuoliams
ir visiems ištikimiesiems Rusiės Ortodoksų Bažnyčios vaikams**

Ekscelencijos vyskupai, garbingieji kunigai ir diakonai, pamaldieji vienuoliai ir vienuolės, brangūs broliai ir seserys!

Nuoširdžiai visus jus sveikinu šią šventą naktį su didžiąja Kristaus Gimimo švente. Su švente, kurios metu išsipildė senovėje duoti pažadai apie žmonijos išganymą, su neapsakomos Kūrėjo meilės Savo kūriniai švente, su Dievo Sūnaus-Mesijo atėjimo į pasaulį švente.

Per šimtmečius šventieji tėvai daug[el kartų ir įvairiais būdais] kalbėjo apie Dievo įsikūnijimo slėpinį. Dabar ir mes, kaip kadaise – jie, įsiklausome į [tuos pačius] Bažnyčios maldų bei giesmių žodžius, pamaldžiai ir dėmesingai klausomės Šventojo Rašto, kuris mums pasakoja apie šį šlovingą įvykį ir nenustojam stebėtis šiuo nuostabiu stebuklu.

Galvodamas apie Kristaus Gimimą, šventasis vienuolis Simeonas Naujasis Teologas rašo: „Ateidamas į pasaulį, Dievas [...] sujungė dieviškąją prigimtį su žmogiškąja, kad žmogus taptų dievu ir tame žmoguje, tapusiam dievu iš Dievo malonės, slėpingai apsigyventų Švenčiausioji Trejybė“ (*10 pamokslas*). O šventasis Efremas Siras kalba apie Įsikūnijimą šitaip: „Dabar dievystė uždėjo ant Savęs žmogiškumo antspaudą tam, kad ir žmogystė pasipuoštų dievystės antspaudu“ (*Giesmės apie Kristaus Gimimą*).

Klausydamiesi šių išmintingų žodžių, užduokime sau klausimą: koku būdu galime pasipuošti šiuo dievišku antspaudu? Kaip mums tapti panašiais į Dievą, kam [visi] žmonės ir buvo pašaukti nuo pasaulio sukūrimo? Kaip turėtume gyventi, kad mumyse išryškėtų Kristaus antspaudas (Gal 4,19)? Atsakymas – paprastas: sekime Išganytojo įsakais. Kartu su apaštalu Pauliumi kreipiuosi į jus visus, mano brangieji: „Nešiokite vieni kitų naštas, ir taip įvykdysite Kristaus įstatymą“ (Gal 6,2).

Viską padenkite meile – taip įgysite dvasios ramybę. Kantriai visiems nusileiskite – ir jūsų širdyse karaliaus džiaugsmas, kurio „niekas iš jūsų nebeatims“ (Jn 16,22). „Savo išterme išlaikykite savo sielas“ (Lk 21,19) – ir paveldėsite amžinąjį gyvenimą.

Kaip svarbu, kad mes, krikščionys, ne tik kviestume kitus vadovautis aukštais moraliniais idealais, bet ir patys tuos idealus stengtumėmės įgyvendinti savo kasdienybėje ir, visų pirma, per tarnystę [savo] artimiesiems. Tada Dievo malone turėsime savyje tikruosius Dvasios vaisius: meilę, džiaugsmą, taiką, kantrybę, malonumą, gerumą, ištikimybę, romumą, susivaldymą. (Gal 5,22-23). „Sergėkime vieni kitus, skatindami mylėti ir daryti gerus darbus“ (Hebr 10,24). [Žinią] apie Gimusįjį Išganytoją labiausiai įtikinamai pasauliui skelbiame įveikdami konfliktus ir susiskaldymą, kai darbais liudijame ypatingą

ortodoksų tikėjimo grožį ir dvasinę galią.

Įžengėme į 2017 metus. Lygiai šimtas metų mus skiria nuo įvykių, radikaliai pakeitusių Rusijos – didžios, daugiatautės valstybės – gyvenimą. [Tie įvykiai] įstūmė ją į pilietinio karo beprotybę, kuomet vaikai sukilo prieš tėvus ir brolius – prieš brolių. Visa tai sekusiems praradimams ir netektims, kuriuos patyrė mūsų tauta, buvo lemta įvykti dėl to, kad buvo sunaikintas tūkstantmetis valstybingumas ir vykdyta kovos su žmonių tikėjimu, sukėlusį susiskaldymą visuomenėje.

Su virpuliu ir pagarba prisimename Naujųjų Rusijos Bažnyčios Kankinių ir Išpažinėjų dvasinį žygdarbį. Tikime, kad dėl jų maldų Viešpats neapleido mūsų tautos ir dovanojo jai jėgų didiems darbo ir karo žygiams, taip pat pergalei baisiausiame kare iš visų; [Viešpats taip pat dovanojo jėgų] sėkmingiems valstybės atstatymo darbams, keliantiems susižavėjimą.

Dėkojame Viešpačiui už visam pasauliui apreikštą stebuklą – tikėjimo ir pamaldumo atgimimą mūsų tautoje, už sugriautų šventovių atstatymą, už naujas bažnyčias ir vienuolynus, kurių pati statyba – tai didelių pokyčių, įvykusių žmonių širdyse, ženklas.

Paskutiniai mūsų gyvenimo dešimtmečiai tebėra paženklinti sunkumų ir išbandymų. Bet visi jie – laikini, todėl – nebaisūs. Pastarojo šimtmečio patirtys mus daug ko išmokė, jos turėtų ir nuo daug ko apsaugoti.

Be baimės žengsime išganymo takais, nes su mumis yra Dievas. Tvirtėsime tikėjime, nes su mumis yra Dievas. Tvirtėsime viltyje, nes su mumis yra Dievas. Augsime meilėje ir darysime gerus darbus, nes su mumis yra Dievas.

Visas savo viltis dėkime į Viešpatį, nes Jis yra „amžiais tverianti Uola“ (Iz 26,4), ir, pasak Petro liudijimo, „nėra niekame kitame išgelbėjimo“ (Apd 4,12). Kristaus šviesa visad teapšviečia mūsų gyvenimo kelią ir šis kelias teatveda mus į Dangaus karalystę, kurią Viešpats priėmė Jį mylintiems.

Džiaugdamasis Dvasioje kartu su jumis, gyvenančiais įvairiausiose šalyse, miestuose ir kaimuose, bet sudarančiais vieną Kristaus Bažnyčią, norėčiau maldoje palinkėti kiekvienam mūsų galimybės naujai visa širdimi pajusti Jo artumą mūsų gyvenimuose.

Amen.

KIRILAS,

Maskvos ir Visos Rusijos Patriarchas

2016/2017 metų Šventosios Kalėdos